

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **AlfaFIT, s.r.o.**, IČ: 275 68 997
sídlem Umělecká 310/2, 170 00 Praha
zastoupena JUDr. Pavlem Brachem, advokátem
sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha

proti

žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2020, č. j. SZPI/BD165-23/2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu a obsah žaloby

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „SZPI“), ústředního inspektorátu ze dne 16. 3. 2020, č. j. SZPI/BD165-23/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze ze dne 6. 5. 2019, č. j. SZPI/BD165-20/2018 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).
2. Výrokem I. napadeného rozhodnutí bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno v části výroku I. uvedené na straně 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně pod nadpisem

„Kontrola provedená dne 28. 8. 2018“, v níž byla žalobkyně shledána vinnou z toho, že nesplnila opatření č. D945-11429/18/D01 s termínem splnění do 5 dnů od doručení tohoto opatření žalobkyni, tedy do 14. 8. 2018, které bylo žalobkyni uloženo při kontrole provedené dne 1. 8. 2018, a tímto jednáním naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SZPI“), a správní řízení ohledně tohoto skutku bylo zastaveno.

3. Výrokem II. napadeného rozhodnutí bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno v části výroku II., jímž byla žalobkyni uložena povinnost podle § 16 odst. 11 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách a tabákových výrobcích“), uhradit náklady dodatečné kontroly ve výši 500 Kč, a správní řízení ohledně tohoto skutku bylo zastaveno.
4. Výrokem III. napadeného rozhodnutí byl změněn výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že žalobkyni byla uložena namísto úhrnné pokuty ve výši 100 000 Kč úhrnná pokuta ve výši 80 000 Kč, kdy po provedené změně změněná část výroku zní tak, že se žalobkyni ukládá „*v souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), podle § 17f písm. d) zákona 110/1997 Sb., úhrnná pokuta ve výši 80 000,- Kč (slovy: osmdesát tisíc korun českých).*“
5. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že na základě jím provedených kontrol bylo zjištěno porušení níže uvedených povinností žalobkyně. Konkrétně se jednalo o následující kontroly a v nich blíže specifikovaná porušení povinností žalobkyně:
6. Kontrolou ze dne 26. 2. 2018 bylo zjištěno, že žalobkyně uváděla na trh od blíže neurčeného data do dne kontroly prostřednictvím internetových stránek www.alfafit.cz potraviny. Kontrolou těchto webových stránek bylo zjištěno, že ve spodní části webové domény, která je zároveň e-shopem žalobkyně, kde jsou nabízeny ke koupi potraviny (mimo jiné i doplňky stravy), se vyskytuje logo Státní zemědělské a potravinářské inspekce a také logo České obchodní inspekce (dále též jen „ČOI“). Dále bylo kontrolou zjištěno, že spodní část webové domény zůstává neměnná i v různých sekcích této domény. Uvádění loga SZPI a loga ČOI na webových stránkách, které slouží k prodeji potravin prostřednictvím komunikace na dálku, mohlo podle správního orgánu I. stupně ve spotřebiteli vzbuzovat dojem, že webová doména žalobkyně podléhá zvýšenému dozoru zmíněných kontrolních orgánů a že se jedná o prověřený server, a tedy i o prověřeného dodavatele nabízených produktů. Loga dozorových orgánů byla uvedena v části nazvané „*Proč nakoupit v našem internetovém obchodě?*“, čímž také mohla žalobkyně ve spotřebiteli vzbuzovat dojem, že loga dozorových orgánů SZPI a ČOI garantují kvalitu nabízených produktů a nabízené produkty jsou těmito dozorovými orgány schváleny, čímž se webové stránky žalobkyně mohou odlišovat od ostatních e-shopů, které uvádí na trh obdobný sortiment produktů, a mohou tak být oproti ostatním e-shopům zvýhodněny. Tímto jednáním se měla žalobkyně dopustit nekalé obchodní praktiky, neboť použití loga SZPI a ČOI na webových stránkách, které slouží k prodeji potravin prostřednictvím komunikace na dálku, bylo způsobilé výše uvedeným způsobem podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele před rozhodnutím ohledně koupě i v průběhu jeho rozhodování. Tímto jednáním měla žalobkyně porušit ustanovení § 4 odst. 4 v návaznosti na § 4 odst. 1 zákona

č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) a naplnit skutkovou podstatu přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

7. Kontrolou ze dne 1. 8. 2018 bylo zjištěno, že na webové stránce žalobkyně, která byla spotřebiteli dostupná z úvodní webové stránky žalobkyně přes přímý proklik na záložku označenou nápisem *Neduby*, byla uvedena léčebná tvrzení ve vztahu k prodeji potravin. V horní liště bylo uvedeno léčebné tvrzení „*Neduby*“. Po rozkliknutí záložky označené nápisem *Neduby* došlo k přesměrování na další webovou stránku a k zobrazení přehledu aktivních polí označených různými názvy onemocnění, případně jiných zdravotních komplikací. V tomto přehledu uvedla žalobkyně tzv. léčebná tvrzení jako např. „*CUKROVKA*“, „*ULCERÓZNÍ KOLITIDA*“, „*ŽALUDEČNÍ VŘEDY*“, „*OSTEOPORÓZA*“, „*MONONUKLEÓZA*“, apod., která nesmí být ve spojitosti s potravinami používána. V případě uvedených léčebných tvrzení se jednalo o přímou souvislost s nabízením potravin, konkrétně doplňků stravy. Po prokliku na aktivní pole označené nápisem konkrétní nemoci došlo k přesměrování na webovou stránku, kde byly v souvislosti s touto konkrétní nemocí nabízeny k prodeji doplňky stravy. V podrobnostech soud odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který k tomuto uvedl, že v prezentaci potravin nesmějí informace o potravině připisovat jakékoli potravině vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, ani na tyto vlastnosti odkazovat. Tím, že žalobkyně uvedla na webových stránkách v přehledu záložek tzv. léčebné tvrzení „*Neduby*“ a dále v přehledu záložky *Neduby* tzv. léčebná tvrzení (*CUKROVKA*, *ULCERÓZNÍ KOLITIDA*, *ŽALUDEČNÍ VŘEDY*, *OSTEOPORÓZA*, *MONONUKLEÓZA*) porušila ustanovení čl. 7 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnice Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004 (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011“). Tímto jednáním měla žalobkyně naplnit skutkovou podstatu přestupku podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách a tabákových výrobcích.
8. Kontrolou ze dne 28. 8. 2018 bylo zjištěno, že žalobkyně nesplnila opatření č. D945-11429/18/D01 s termínem splnění do 5 dnů od doručení tohoto opatření žalobkyni, tedy do 14. 8. 2018, které bylo žalobkyni uloženo při kontrole provedené dne 1. 8. 2018. Žalobkyně i nadále na svých webových stránkách prezentovala a nabízela k prodeji v době kontroly spotřebiteli potraviny v přímé souvislosti se zobrazenými názvy nemocí či pojmů souvisejících s léčbou, tudíž nesplnila uložené opatření. Tímto jednáním měla naplnit skutkovou podstatu přestupku uvedenou v § 11 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI. Žalobkyně v podané žalobě zdůraznila, že napadené rozhodnutí napadá pouze v částech, ve kterých byla uznána vinnou z přestupku a v části týkající se udělené pokuty. Úvodem obecně uvedla, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena její práva, protože správní orgány dospěly k nesprávným skutkovým a právním zjištěním, které měly za následek nezákonnost obou správních rozhodnutí.
9. V **prvním žalobním bodě** žalobkyně namítla, že žalovaná nesprávně vyhodnotila použití loga SZPI a ČOI na webových stránkách žalobkyně ve vztahu k definici nekalé obchodní

praktiky podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Ke spáchání přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele nepostačuje jen ta skutečnost, že ve spodní části webové stránky žalobkyně se vyskytuje logo SZPI a ČOI, protože toto musí být rovněž způsobit podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že spotřebitel může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Touto otázkou se žalovaná vůbec nezabývala. Pokud by tak učinila, musela by dojít k závěru, že takové uvádění loga na webových stránkách žalobkyně nemohlo a nemůže za žádných okolností podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.

10. Ve **druhém žalobním bodě** žalobkyně namítla, že žalovaná porušila základní zásady stanovené zejména v ustanovení § 2 a § 3 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Správní orgány obou stupňů se nesnažily vylicit základní skutečnosti o tom, že by žalobkyně jednala v rozporu s požadavky odborné péče tím, že uveřejnila na spodní části webové stránky téměř neviditelnou část loga SZPI a ČOI o minimální velikosti s uvedením prostého, pravdivého, ale téměř nic nesdělujícího obsahu: „*Podléháme kontrole těchto institucí*“. Žalobkyně tak nesdělila průměrně smýšlejícímu spotřebiteli jakoukoliv novinku, kterou by neměl znát, či kterou nezná. Správní orgán I. stupně jen zdůraznil, že se jedná o činnost správních orgánů, u kterých je uvedená činnost jedna z těch nedůležitějších.
11. Ve **třetím žalobním bodě** žalobkyně namítla, že je pravidelně kontrolována jednou za několik málo měsíců, kdy intenzita kontrol hraničí se zcela reálně přicházející úvahou o úřední šikaně. Její doména přesto zvýšenému dozoru kontrol zřejmě nepodléhala. Žalobkyně odkázala na ustanovení § 4 a § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a na čl. 6 a 7 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. 5. 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (dále jen „Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES“). Dále uvedla, že uváděním loga SZPI a ČOI chtěla usnadnit zákazníkům případnou stížnost, pokud by náhodou nebyli spokojeni, čímž chtěla být spotřebiteli nápomocna a odkázala na ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Taktéž uvedla, že před několika lety i samotná ČOI vyzývala e-shopy k tomu, aby do všeobecných obchodních podmínek zahrnovaly informace o mimosoudním řešení spotřebitelských sporů, kde se název ČOI, jež je subjektem zajišťujícím mimosoudní řešení sporů, zmiňovat mohl, teď jí ovšem vadí i uvedení malého loga, které nadto není umístěno v části „*Proč nakoupit*“, jak žalovaná nesprávně uvádí, ale v sekci „*Kde nás najdete*“.
12. Správní orgány se dle názoru žalobkyně nevypořádaly s otázkou posouzení nekalosti, nevysvětlily skutečnosti, proč považují uvedení loga SZPI a ČOI žalobkyní za nekalé a neobjasnily míru intenzity působení na samotnou vůli spotřebitele. Nepostačovalo konstatovat, že žalobkyně porušila uvedená zákonná ustanovení, ale bylo potřebné posuzovat míru intenzity jejího vlivu na vůli spotřebitele, aby bylo možné posoudit, zda se jednalo o nekalou praxi.
13. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalobkyně uvedla, že k jednání v rozporu s „*požadavky odborné péče*“ by došlo jen tehdy, pokud by uvedená loga uveřejňovala k jednotlivě nabízeným produktům či službám s uvedením jakéhokoliv tvrzení, které by s oporou na obsah

zobrazených log mohlo u spotřebitele navodit kladnou stimulaci vedoucí k tomu, aby si nabízený produkt koupil. To se však nestalo. Kromě toho by takové jednání mělo vést k tomu, aby bylo podstatně způsobilé narušit ekonomické chování spotřebitele, což nejenže správní orgány kauzálně netvrdily, ale ani neprokázaly. Žalobkyně má za to, že nebyla založena přímá souvislost mezi „jednáním v rozporu s požadavky odborné péče“ a „narušením ekonomického chování spotřebitele.“

14. Loga byla na webové stránce umístěna na nevýrazném místě jen s odkazem na to, že žalobkyně „*podléhá kontrole těchto institucí*“, což je jiná skutečnost, než kdyby tato loga byla umístěna na webu u konkrétních produktů. Žalobkyně tak vyloučila porušení ustanovení § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, přičemž na věci nemohl nic měnit ani fakt, že uvedená loga byla doplněna textem „*Podléháme kontrole těchto institucí*“. Ani s touto skutečností se správní orgány v rozhodnutích nevypořádaly (tj. jaký dopad měla tato věta na rozhodování spotřebitele provést příslušný nákup u žalobkyně), když věta je nejen pravdivá formálně správně (SZPI jako kontrolní orgán ze zákona), ale i materiálně (z důvodu častých kontrol SZPI).
15. Žalobkyně zdůraznila, že pokud se uvedené logo nespojuje s konkrétním zbožím či službou, pak je vyloučeno, pokud by SZPI toto neprokázala jinak, aby se jen zobrazení log SZPI i ČOI (bez popisu, o které instituce jde) aktivně a pozitivně projevilo na prodejnosti konkrétních či všech produktů poskytovaných na webu žalobkyně. Za situace, kdy loga byla umístěna v marginálních místech webových stránek, kdy se jednalo o místa často stěžejí spotřebitelem dohledatelná jak objektivně, tak i subjektivně, dále za situace, kdy se jednotlivé produkty neuváděly s logy spolu s větami typu např. „*doporučeno od*“, „*hodnoceno od*“ apod., za situace, že i velikost log byla více než minimální vzhledem k obsahu celých webových stránek, a za situace, že byla navíc uvedena větou „*Podléháme kontrole těchto institucí*“, nebylo možné bez dalšího zdůvodnění dojít k závěru, že napadené rozhodnutí je správné.
16. Žalobkyně se taktéž domnívala, že nebylo postaveno najisto, že průměrně smýšlející spotřebitel, který na spodní část stránek zpravidla nechodí, a pokud už chodí, pak vidí jen loga bez popisu toho, o které instituce jde, také vůbec nemusí přijít na to, že se jedná o SZPI a ČOI a už vůbec nemusí být schopen dovodit, co je vše v působnosti těchto správních orgánů i jednotlivě, tudíž k polemice musí být dán též názor SZPI, že spotřebitel si byl schopen dovodit i to, že tyto orgány by byly „*garanty prodeje či že produkty*“. Správní orgány se ve svých rozhodnutích nevypořádaly s otázkou, kam až smýšlení a úvahy průměrně smýšlejícího spotřebitele může jít. Dle názoru žalobkyně se měly vypořádat s tím, kde začínají a kde končí úvahy průměrně smýšlejícího spotřebitele.
17. Žalobkyně shrnula, že obě rozhodnutí správních orgánů je nutno zrušit pro podstatné porušení zákona o ochraně spotřebitele. Jejich závěry nejsou odůvodněny, neboť správní orgány se zejména nevypořádaly se skutečností, zda se jedná o nekalou obchodní praktiku, resp. zda se jedná o jednání dle zákona o ochraně spotřebitele, které tento zákon uvádí v přílohách 1 a 2.
18. V **pátém žalobním bodě** žalobkyně namítla, že správní orgány nesprávně posoudily skutečnosti zjištěné v rámci kontroly dne 1. 8. 2018. Správní orgán I. stupně jen formalisticky na stránkách žalobkyně vyhledal názvy onemocnění a ta označil jako léčebná

tvrzení ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011, aniž by se blíže zabýval smyslem právní úpravy zákazu léčebných tvrzení podle tohoto nařízení. Žalobkyně má za to, že zákaz užívání léčebných tvrzení ve vztahu k potravinám nelze vztáhnout na pojmy obecně užívané v nadpisu „informace“ či „záložky“ webových stránek. Webové stránky jsou tak koncipovány toliko technicky z důvodu přehlednosti zařazení jednotlivých doplňků stravy do jednotlivých kategorií dle zdraví bez toho, aby výslovně vzbuzovaly dojem nebo jim připisovaly vlastnosti, že umí zabránit nebo vyléčit jednotlivé nemoci, ale aby z hlediska přehlednosti umožnily spotřebiteli při koupi jednotlivých produktů lépe se orientovat dle jednotlivé charakteristiky potravin či jejich účinků, a to právě dle jednotlivé kategorie, pod kterou spadá.

19. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 se zmiňuje o zákazu používání léčebných tvrzení přímo v souvislosti s potravinami, tedy tak, že jednotlivé potravině přímo připisují vlastnost umožňující zabránit nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit. Pokud správní orgán I. stupně tvrdí, že žalobkyně v rozporu se zákonnou úpravou užívá názvy jednotlivých záložek, které jsou brány jako léčebná tvrzení, pak se jedná o závěr, který nemá oporu v tomto nařízení. V daném případě se jednalo jen o „rozcestník“ pro návštěvníky webových stránek umožňující lépe nasměrovat spotřebitele k informacím týkajícím se konkrétních onemocnění. Tím nelze mít za to, že by se jednalo o informace, které mají připisovat potravině vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, ani na tyto vlastnosti odkazovat. Nelze tak jednoznačně tvrdit, že výčet určitých „rozřazovacích pojmů“ užitých v rámci webových stránek žalobce je hned nedovoleným léčebným tvrzením, jak tvrdil správní orgán prvního I. stupně.
20. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 4 As 98/2013-88, podle kterého *„aplikace zákazu reklamy připisující doplňkům stravy vlastnosti léčivých přípravků nebo vyvolávající dojem takových vlastností není citovaným nařízením vyloučena, pouze musí být posouzeno, zda se v daném případě nejedná o zdravotní tvrzení či tvrzení o snižování rizika onemocnění, která jsou dle příslušných předpisů povolena.“* Podle citovaného rozsudku je třeba zásadně odlišovat (zakázané) tvrzení o vlastnostech vyléčení lidské nemoci na jedné straně a na straně druhé zdravotní tvrzení ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 ze dne 20. 12. 2006 o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006“), včetně tvrzení o snižování rizika onemocnění, která jsou za určitých podmínek přípustná. V případě zdravotních tvrzení ve smyslu odkazovaného nařízení je pak nutné provést podrobnější posouzení toho, zda se jedná o tvrzení schválená, případně o tvrzení dočasně povolená ve smyslu tohoto nařízení.
21. Žalovaná zevrubně nepřistoupila k posouzení unijních ani vnitrostátních právních předpisů, přičemž jen jednoduše vyvodila závěr, že tím, že žalobkyně uvedla na webových stránkách v přehledu záložek tzv. léčebné tvrzení „Neduby“ a dále v přehledu záložky Neduby tzv. léčebná tvrzení, bez dalšího porušila ustanovení čl. 7 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011. S tímto žalobkyně nesouhlasí. V daném případě se nejednalo o léčebné vlastnosti v návaznosti na potraviny, nebylo výslovně užito spojení daných přípravků s okamžitým vyléčením nemocí či okamžitým nástupem účinku, což spotřebitel mohl sotva pochopit tak, že užitím daného přípravku bude okamžitě vyléčen a nejednalo se o léčebné vlastnosti daných přípravků. Žalovaná nesprávně právně posoudila smysl pojmu „léčebná tvrzení“ a „léčebné vlastnosti“ přípravků, když ho nepojala

v celém jeho smyslu a kontextu i v návaznosti na unijní předpisy. Žalovaná použila extenzivní výklad samotného pojmu „*léčebné tvrzení*“, který nemá oporu ve výše zmíněných právních předpisech.

22. S odkazem na výše uvedené žalobní body žalobkyně navrhla zrušit napadené rozhodnutí, případně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalované

23. Žalovaná navrhla, aby byla žaloba zamítnuta. K **prvnímu žalobnímu bodu** odkázala jak na napadené rozhodnutí (na straně 13 a násl.), tak i na rozhodnutí správního orgánu I. stupně (na straně 5 a násl.), z nichž vyplývá, že se správní orgány otázkou, zda bylo uveřejnění obou log na stránkách žalobkyně způsobilé ovlivnit rozhodnutí spotřebitele o nákupu, zabývaly. Při srovnání dvou identických webových stránek by průměrný spotřebitel mohl upřednostnit tu, na níž je logo dozorových organizací, které navíc mají dobrý veřejný obraz. Spotřebitel by si nebyl vědom toho, že jinak pravdivé tvrzení o tom, že žalobkyně podléhá doзору SZPI a ČOI, je důsledkem existence kontrolních mechanismů státu bez specifického vztahu k žalobkyni, a měl by naopak za to, že existuje mimořádný vztah mezi podnikatelskou činností žalobkyně a orgány dozoru. Loga dozorových organizací spolu s doprovodným textem mohla vést spotřebitele k nesprávnému dojmu, že na rozdíl od jiných prodejců prodává žalobkyně potraviny garantované těmito organizacemi, ačkoliv tyto orgány vykonávají obdobně dozor v rámci své věcné příslušnosti nad všemi subjekty.
24. Ke **druhému žalobnímu bodu** žalovaná uvedla, že již v napadeném rozhodnutí seznala, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo zcela jednoznačně popsáno, jakým způsobem bylo jednání žalobkyně v rozporu s požadavkem odborné péče. Nicméně v souladu s principem jednoty správního řízení provedla hodnocení sama žalovaná v rámci napadeného rozhodnutí (na straně 18 a násl.). Nebylo tedy možné přisvědčit žalobní námitce, že by se nezabývala otázkou rozporu jednání žalobkyně s požadavky odborné péče.
25. Žalovaná nepovažovala aplikaci zásady „*neznalost zákona neomlouvá*“ za přílehu. Na tento princip je odkazováno tam, kde se pachatel protiprávního jednání hájí tím, že nevěděl, že šlo o jednání nedovolené. Spotřebitel však není v situaci osoby obviněné z deliktního jednání, a nedávalo by smysl uvedený princip uplatňovat na jeho potenciální spotřebitelskou volbu. Uvádění loga dozorových orgánů na stránkách žalobkyně bylo pro spotřebitele v daném kontextu zavádějící a byla jím naplněna skutková podstata přestupku, který byl žalobkyni kladen za vinu.
26. Ke **třetímu žalobnímu bodu** žalovaná uvedla, že k obdobné námitce se vyjádřila v napadeném rozhodnutí (na straně 20), přičemž četnost kontrol u žalobkyně provedených kontrolním orgánem nebyla předmětem tohoto řízení. Nadto dle znalostí žalované se orgán dozoru řídí plánem kontrol (který žalovaná nemá k dispozici), a ten je založen i na množství nevyhovujících zjištění při předchozích kontrolách. Při případné vyšší četnosti kontrol subjektu tak nemusí jít o „*úřední šikanu*“, nýbrž o důsledek funkce kontrolních mechanismů či o kontrolu plnění uložených opatření.
27. Argumentaci žalobkyně, že umístěním loga dozorových orgánů chtěla pouze upozornit na možnost řešení spotřebitelských sporů, shledala žalovaná jako účelovou. SZPI není

prostředníkem mimosoudního řešení sporů, v případě ČOI nelze apel k tomu, aby v obchodních podmínkách byla uvedena možnost takového řešení sporů, resp. naplnění § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele zaměřovat s umístěním loga ČOI bez jakéhokoli kontextu, že jde o orgán, k němuž je možné podat návrh na mimosoudní řešení spotřebitelského sporu.

28. Také otázce působení jednání žalobkyně na vůli spotřebitele se žalovaná věnovala již v napadeném rozhodnutí (na straně 14 a násl.).
29. Ke **čtvrtému žalobnímu bodu** žalovaná uvedla, že i k obdobné námitce se vyjadřovala v napadeném rozhodnutí (na straně 18). Ačkoliv informace poskytovaná žalobkyní byla ve své podstatě pravdivá, v daném kontextu mohl spotřebitel nabýt dojem, že žalobkyně je ve zvláštním vztahu s uvedenými dozorovými organizacemi, což bylo způsobilé ovlivnit spotřebitelovo rozhodnutí o nákupu. K fyzické podobě loga se žalovaná vyjádřila v napadeném rozhodnutí (na straně 19 a násl.).
30. Žalovaná se zabývala taktéž hodnocením věci z hlediska „*průměrného spotřebitele*“ (na straně 14 a násl. napadeného rozhodnutí). Zastává názor, že loga institucí jsou dostatečně srozumitelná a rozpoznatelná. Osoba obeznámená z titulu výkonu své profese s potravinářským právem si bude nejspíše vědoma toho, že loga dozorových organizací jsou na webových stránkách e-shopu s potravinářským zbožím použita neoprávněně, a nedojde tak k narušení jejího spotřebitelského chování. Je to naopak běžný spotřebitel, kdo může nabýt nesprávného dojmu, že je zde mimořádný vztah mezi žalobkyní a dozorovými organizacemi.
31. Žalovaná se domnívá, že v napadeném rozhodnutí přesvědčivě zdůvodnila, čím bylo jednání žalobkyně v rozporu se zásadami odborné péče a jak mohlo ovlivnit rozhodování spotřebitelů. Další opakování těchto skutečností považovala za nadbytečné, neboť se zároveň zabývala i vztahem jednání žalobkyně k přílohám 1 a 2 zákona o ochraně spotřebitele (na straně 15 a násl. napadeného rozhodnutí.), přičemž dospěla k závěru, že jednání žalobkyně nebylo možno podřadit pod jednání vyjmenovaná v těchto přílohách.
32. K **pátému žalobnímu bodu** žalovaná uvedla, že se s obdobnou námitkou vypořádala v rámci napadeného rozhodnutí (na straně 23), a i nadále je přesvědčena, že pojmenování záložek názvy zdravotních problémů při organizaci nabídky doplňků stravy bylo možné chápat pouze jako léčebná tvrzení. Je stěží představitelné, že by si spotřebitel nespojil takto pojmenované záložky s účinky nabízených doplňků stravy.

III. Obsah správního spisu

33. Správní orgán I. stupně provedl u žalobkyně několik kontrol, které byly podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Z něj vyplývá, že kontrolou provedenou dne 26. 2. 2018 bylo zjištěno, že se žalobkyně dopustila porušení ustanovení § 4 odst. 4 v návaznosti na § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, a to jednáním popsáním v bodu 6 tohoto rozsudku. Kontrolou provedenou dne 1. 8. 2018 bylo zjištěno, že se žalobkyně dopustila přestupku podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách a tabákových výrobcích, a to jednáním popsáním v bodu 7 tohoto rozsudku. Kontrolou provedenou dne 28. 8. 2018 bylo zjištěno, že se žalobkyně měla dopustit přestupku podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o

SZPI. Vzhledem ke skutečnosti, že část rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve vztahu ke zjištěním učiněným v rámci této kontroly byla napadeným rozhodnutím zrušena a ani žalobkyně v této části ničeho nenamítala, soud tyto závěry nehodlá dále rozebírat, jelikož pro věc samotnou nebyly rozhodné.

34. Při hodnocení způsobu spáchání přestupku bylo v neprospěch žalobkyně hodnoceno, že způsob, jímž k protiprávnímu jednání dospěla, svědčí o podcenění nebezpečí nežádoucích důsledků protiprávního jednání a o selhání systému kontrolních mechanismů, neboť se jednalo ve všech posuzovaných případech o zjevné nedostatky, které žalobkyně mohla a měla odstranit v rámci kontroly plnění povinností vyplývajících z právních předpisů upravujících sféru její činnosti, nikoliv až na základě zjištění a opatření orgánu dozoru.
35. Při úvaze o následcích protiprávního jednání byla posouzena i míra možného poškození spotřebitele v rovině poškození ekonomických zájmů. Za následek jednání žalobkyně bylo možné podle správního orgánu I. stupně považovat skutečnost, že spotřebitelé byli poškozeni po ekonomické stránce, neboť jednak vydávají finanční prostředky za potraviny, o kterých jsou prostřednictvím internetových stránek informováni, že mohou zabránit lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, jednak vydávají finanční prostředky za potraviny zakoupené na webových stránkách, o kterých mohli být vzhledem k jejich prezentaci přesvědčeni, že jsou to stránky s výhodou zajišťující spolehlivý nákup potravin prověřených dozorovými orgány.
36. Správní orgán k tíži žalobkyně hodnotil míru (počet spotřebitelů) možného poškození spotřebitele v rovině ekonomických zájmů, když předmětné informace byly šířeny prostřednictvím internetu. Při úvaze o dalších okolnostech vzal správní orgán I. stupně v úvahu v neprospěch žalobkyně skutečnost, že přisouzení léčebných vlastností předmětným potravinám je významným rozhodovacím kritériem pro spotřebitele o tom, zda si daný přípravek zakoupí či nikoliv, a dále fakt, že tyto informace zvýhodňují tento výrobek oproti jiným, které jsou uváděny na trh v souladu s platnou legislativou a předmětné informace neobsahují. Protiprávní jednání žalobkyně tak vyhodnotil jako středně závažné a žalobkyni vyměřil pokutu ve výši 100 000 Kč.
37. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění žalovaná uvedla, že zkoumala, zda jednání žalobkyně v sobě neslo zavádějící údaj nebo prvek, který mohl vést k deformaci vůle spotřebitele a uvést jej v omyl, k čemuž použila konstrukce tzv. „průměrného spotřebitele“. Podstatným znakem teoretického průměrného spotřebitele je to, že na něj obchodní sdělení působí jako celek, a nikoliv jeho jednotlivé oddělené znaky.
38. Základní otázkou podle žalované bylo to, zda jednání žalobkyně bylo způsobilé v celkovém kontextu nákupu vyvolat v průměrném spotřebiteli dojem, že vlastnosti poskytovaných výrobků a služeb jsou zaručeny autoritou státu, a to prostřednictvím zmíněných (log) dozorových orgánů. Žalovaná konstatovala, že při srovnání dvou jinak identických webových stránek by průměrný spotřebitel mohl upřednostnit tu, na níž je logo dozorových organizací uvedeno. Spotřebitel by si nebyl vědom toho, že jinak pravdivé tvrzení žalobkyně o tom, že podléhá doзору SZPI a ČOI, je prostým důsledkem existence kontrolních mechanismů na úrovni státu bez jakéhokoliv specifického vztahu k žalobkyni.

39. Žalovaná přisvědčila žalobkyni v tom, že správní orgán I. stupně dostatečně nevyjevil úvahy, které jej vedly k podřazení předmětného jednání žalobkyně pod § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, když neuvedl, zda toto jednání (ne)naplňuje znaky některé z nekalých praktik vyjmenovaných v přílohách 1 a 2 zákona o ochraně spotřebitele, případně v příloze 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES. Tuto úvahu proto doplnila sama žalovaná.
40. Podle žalované se vytýkanému jednání žalobkyně blíží popis jednání uvedený v Příloze 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, avšak takové jednání nebylo možné žalobkyni vytýkat, neboť nebylo prokázáno (ani zjištěno), že by se jej dopustila. Ostatní jednání uvedená v Příloze 1 a v Příloze 2 zákona o ochraně spotřebitele pak nejsou k danému případu v žádném vztahu. Dále se žalovaná zabývala tím, zda hodnocené jednání nelze podřadit pod některou z podstat uvedených v Příloze 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES. Ani zde neshledala shodu s posuzovaným jednáním a stejný závěr učinila při posouzení, zda vytýkané jednání žalobkyně lze podřadit pod ustanovení § 5a (klamavá opomenutí) a § 5b (agresivní obchodní praktika) zákona o ochraně spotřebitele.
41. Žalovaná ve vztahu ke generální klauzuli a ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele uvedla, že v oblasti obchodní komunikace představují požadavky odborné péče též požadavek poskytovat spotřebiteli pouze pravdivé, úplné, srozumitelné, jednoznačné, zřetelné ověřené a nezavádějící informace. Ačkoliv informace poskytovaná žalobkyní byla ve své podstatě pravdivá, v daném kontextu mohl spotřebitel nabýt dojem, že žalobkyně je ve zvláštním vztahu s uvedenými dozorovými organizacemi, což bylo způsobilé ovlivnit spotřebitelovo rozhodnutí o nákupu. Žalovaná uvedla, že jde o otázku právní, nikoliv skutkovou; není rozhodující, zda k takovému ovlivnění spotřebitele prokazatelně došlo, nýbrž že k němu s rozumnou mírou pravděpodobnosti dojít mohlo, o čemž nepochybovala.
42. Žalobkyně nedostála požadavkům odborné péče, neboť měla při své odbornosti předvídat, že uvedená loga dozorových organizací spolu s doprovodným textem mohou vést spotřebitele k nesprávnému dojmu, že na rozdíl od jiných prodejců prodává potraviny nějakým způsobem schválené či garantované těmito dozorovými organizacemi, ačkoliv uvedené orgány vykonávají obdobně dozor v rámci své věcné příslušnosti nad všemi subjekty. Spotřebitel pak mohl jednat pod takto získaným dojmem a rozhodnout se k nákupu; hodnocená obchodní praktika byla způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele. Podle žalované tak byly obě podmínky generální klauzule splněny.
43. L argumentaci žalobkyně, že loga byla umístěna na spodní, „*téměř neviditelné*“ části stránek o minimální velikosti a jednalo se o místa stěží spotřebitelem dohledatelná, žalovaná uvedla, že „*srolování*“ webové stránky až na její konec, kde bývají na jiných e-shopech často uvedeny důležité informace či prokliky na ně, jako jsou kontakty, obchodní podmínky, údaje o platbě a doručení atd., není činností nijak neobvyklou a nebyl důvod se domnívat, že by spotřebitel dolní část stránek žalobkyně nikdy nenavštívil. Ostatně pokud by tomu tak bylo, neměla by žalobkyně důvod na toto místo stránky cokoli umísťovat. Navíc je podstatné, že posuzované údaje byly volně dostupnou a zřetelnou součástí obchodní prezentace žalobkyně; jejich konkrétní velikost či umístění na tom nic nemění.

44. Žalovaná dále uvedla, že neexistuje povinnost správního orgánu prokazovat či prokázat, že k ovlivnění spotřebitele (s následným dopadem do prodejnosti produktů) skutečně došlo, ale pouze odůvodnit, proč tu taková možnost rozumně existuje. Pokud žalobkyně namítala, že loga byla umístěna v dobré víře, v rámci informování spotřebitele, který si může případně stěžovat, žalovaná zdůraznila, že ČOI nemá svěřeny kompetence ke kontrole potravin, tudíž uvedené zdůvodnění není příléhavé. Co se týče loga SZPI, nebylo by logické, aby žalobkyně pro případné stížnosti spotřebitelů místo kontaktu např. na vlastní reklamační oddělení odkazovala na dozorovou organizaci.
45. Žalobkyně v odvolání uvedla, že text „*Podléháme kontrole těchto institucí*“ je pravdivý, a že tím průměrnému spotřebiteli nesdělila žádnou novinku, kterou by neznal, neboť jde o věc obecně známou. Žalovaná však aplikaci uvedeného právního principu na danou situaci nepovažovala za příléhavou. Na tento princip je odkazováno v situaci, kdy se člověk dopustí protiprávního jednání a následně hájí se tím, že nevěděl, že šlo o jednání nedovolené (a ostatně ani v takových případech neplatí tento princip zcela absolutně). Spotřebitel však není v situaci člověka obviněného z deliktního jednání, a nedává tedy smysl uvedený princip uplatňovat na jeho potenciální spotřebitelské volby, resp. nijak neumenšuje odpovědnost podnikatelů za užití nekalých obchodních praktik. Nadto skutečná znalost všech právních předpisů je reálně nemyslitelná a nelze očekávat, že průměrný spotřebitel dokáže rozlišovat distinkce v kompetencích dozorových orgánů, které ostatně nejsou samy o sobě nijak přehledné.
46. Žalovaná k tomu doplnila, že ke dni kontroly 26. 2. 2018 a na základě pořízených kopií webových stránek ze dne 7. 2. 2018 se ve spodní části webových stránek nacházela grafická loga SZPI a ČOI, která nebyla doplněna žádným textem. Text „*Podléháme kontrole těchto institucí*“, na který ve svém odvolání poukazovala žalobkyně, se v době pořízení kopií uvedených webových stránek, z nichž vycházelo kontrolní zjištění, v souvislosti s logy dozorových orgánů nenacházel. Uvedený text byl na webové stránky umístěn dodatečně, nebyl předmětem kontroly, a není proto ani předmětem správního řízení. K četnosti kontrol žalovaná uvedla, že tato není předmětem tohoto řízení; nad rámec však žalovaná poznamenala, že podle jejích znalostí se orgán dozoru řídí plánem kontrol.
47. Žalovaná dále uvedla, že označení jako „*Cukrovka*“, „*Ulcerózní kolitida*“, „*Žaludeční vředy*“, „*Osteoporóza*“, „*Mononukleóza*“, apod., použité jako „prokliknutelné“ odkazy na jedné ze stránek e-shopu nadepsané jako „*Neduhy a nemoci*“, nelze vnímat jinak, než že potraviny zařazené do těchto kategorií mají sloužit k léčbě uvedených onemocnění. V příloze spisového materiálu, na níž je zachycena stránka nadepsaná Cukrovka, je nabízeno množství výrobků, které lze přímo z této stránky přidat do „nákupního košíku“. Argumentace, že jde o pouhý rozcestník, který nenese žádnou jinou informaci a funkci než navigační, nemohla obstát. Takto upravená stránka má ve spotřebiteli vzbudit dojem, že jde o seznam přípravků určených k léčbě, zabránění či zmírnění příznaků uvedené nemoci. Ačkoliv zde skutečně není přítomno léčebné tvrzení ve formě „*přípravky XY vyléčí nemoc Z*“, jak namítala žalobkyně, dojem vyvolaný ve spotřebiteli je přesto zcela jednoznačný. Jednotlivé záložky spojují nemoci či jejich projevy s určitými doplňky stravy, což nemohlo být vnímáno jinak, než jako připisování léčebných vlastností nabízených doplňků stravy vůči konkrétní nemoci.

48. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
49. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
50. Podle čl. 6 odst. 1 písm. c) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29 ES *obchodní praktika je považována za klamavou, pokud obsahuje nesprávné informace, a je tedy nepravdivá, nebo pokud jakýmkoli způsobem, včetně celkového předvedení, uvádí nebo je schopná uvést průměrného spotřebitele v omyl ve vztahu k jednomu nebo k více z níže uvedených bodů, i když informace jsou věcně správné, což v obou případech vede nebo může vést k rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci, které by jinak neučinil: rozsah závazků obchodníka, motivy pro obchodní praktiku a podstata prodejního postupu, prohlášení nebo symbol týkající se přímého nebo nepřímého sponzorování nebo schválení obchodníka nebo produktu.*
51. Podle čl. 7 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 s *výhradou odchylek stanovených v právních předpisech Unie, které se vztahují na přírodní minerální vody a na potraviny určené pro zvláštní výživu, nesmějí informace o potravině připisovat jakékoli potravině vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, ani na tyto vlastnosti odkazovat.*
52. Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele *obchodní praktika je nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobila podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny.*
53. Podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele *užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje.*
54. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele *výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.*
55. Podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách a tabákových výrobcích *provozovatel potravinářského podniku se dále dopustí přestupku tím, že v rozporu s přímo použitelnými předpisy Evropské unie upravujícími požadavky na potraviny uvádí na trh potravinu klamavě označenou nebo opatřenou zavádějícími informacemi anebo ji nabízí klamavým způsobem.*
56. Podle § 17f písm. d) zákona o potravinách a tabákových výrobcích *za přestupek lze uložit pokutu do 50 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle § 17 odst. 1 písm. c), i), p), t) nebo y), § 17 odst. 2 písm. a), b), e) nebo f), § 17b odst. 6 písm. c).*
57. V **prvním žalobním bodě** žalobkyně namítala, že správní orgány nesprávně vyhodnotily použití loga SZPI a ČOI na jejích webových stránkách ve vztahu k definici nekalé obchodní praktiky.

58. V první řadě je nutno konstatovat, že zákonná úprava je výsledkem implementace Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům. Z výslovného znění ustanovení § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele vyplývá, že *obchodní praktika je nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě.* Toto je zcela v souladu také s právním názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014-52, podle kterého „[s]právní orgán při určení, zda obchodní praktika představuje nekalou obchodní praktiku (ve smyslu zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu), nejprve zjišťuje, zda dotčená obchodní praktika naplňuje znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v příloze č. 1 a č. 2 citovaného zákona, resp. v příloze I uvedené směrnice. Pokud obchodní praktika nespadá do výčtu nekalých obchodních praktik uvedených v příloze č. 1 a č. 2 citovaného zákona, posuzuje správní orgán, zda obchodní praktika představuje klamavou či agresivní obchodní praktiku dle § 5 a § 5a zákona o ochraně spotřebitele (články 6 až 9 uvedené směrnice). Konečně až poté, co správní orgán dospěje k závěru, že se nejedná o klamavou či agresivní obchodní praktiku, přistoupí k vyhodnocení otázky, zda dotčená obchodní praktika naplňuje znaky nekalé obchodní praxe dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (čl. 5 odst. 2 uvedené směrnice).“
59. V kontextu shora citovaného čl. 6 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES půjde o jednání, které je způsobilé průměrného spotřebitele uvést v omyl, který může ovlivnit jeho rozhodování v rámci jím uzavíraných obchodů. Konkrétně bude takové jednání podnikatele vykazovat dojem vyšší spolehlivosti v poskytovaných službách. Právě uvedeného jednání se žalobkyně měla dopustit tím, že na svých internetových stránkách, nabízejících potraviny, umístila logo SZPI a ČOI (podle žalobkyně doplněné textem „Podléháme kontrole těchto institucí“).
60. Žalovaná, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, s odkazem na judikaturu správních soudů uvedla, že využila konstrukce tzv. „průměrného spotřebitele“, za kterého lze považovat spotřebitele v rozumné míře opatrného a pozorného ve vztahu k charakteru obchodu, jehož se spotřebitel účastní. K tomu lze dodat, že v nyní posuzovaném případě nelze předpokládat, že by tímto běžným spotřebitelem byla osoba orientující se ve správní legislativě a v zákonných (běžných) oprávněních SZPI a ČOI a zároveň ani osoba s lékařskými znalostmi.
61. Žalovaná zcela ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014 č. j. 7 As 110/2014-52 posuzovala, zda dotčená obchodní praktika naplňuje znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v Příloze č. 1 a č. 2 zákona o ochraně spotřebitelů (srov. stranu 15 – 18 napadeného rozhodnutí) a dále zda naplňuje znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v Příloze č. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES (srov. stranu 18 napadeného rozhodnutí). Žalovaná neshledala, že by svým jednáním žalobkyně tyto znaky naplnila, stejně tak jako neshledala, že by její jednání bylo možné podřadit pod ustanovení § 5a a § 5b zákona o ochraně spotřebitele (srov. stranu 18 napadeného rozhodnutí). Až poté pak zkoumala, zda jsou naplněny znaky tzv. generální klauzule podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

62. Podle tzv. generální klauzule nekalých obchodních praktik dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele lze obecně za nekalou praktiku považovat takové jednání podnikatele, jehož podstatou je jeho cílená snaha negativně ovlivnit ekonomické chování spotřebitele. Ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách je nekalost spatřována mimo jiné i v jednání, které podstatně narušuje, či je schopno narušit efektivní a informované rozhodování spotřebitele.
63. Uvedení loga správních orgánů kontrolujících zemědělské výrobky, potraviny nebo tabákové výrobky (SZPI, srov. § 3 zákona o SZPI), resp. kontrolujících fyzické a právnické osoby, které nabízejí, prodávají, dodávají nebo uvádějí na trh výrobky, nabízejí nebo poskytují služby nebo vyvíjejí jinou činnost podle zákona (ČOI, srov. § 2 zákona o ČOI) lze chápat jako skutečnost rozhodnou při rozhodování spotřebitele, neboť je svou povahou přímou a bezprostřední formou propagace těchto potravin, a tudíž mohla vést k přesvědčení spotřebitele uzavřít kupní smlouvu právě se žalobkyní. Jak správně poznamenala žalovaná (srov. stranu 14 napadeného rozhodnutí), při srovnání dvou jinak identických webových stránek by průměrný spotřebitel mohl upřednostnit tu, na níž je logo dozorových orgánů uvedeno. Vzhledem k tomu, že v tomto případě nelze za průměrného spotřebitele považovat spotřebitele se znalostí fungování těchto kontrolních správních orgánů či spotřebitele disponujícího lékařskými znalostmi, průměrný spotřebitel by si nebyl při své úvaze vědom toho, že jinak pravdivé tvrzení žalobkyně, že podléhá doзору SZPI a ČOI, je prostým důsledkem existence kontrolních mechanismů na úrovni státu, bez jakéhokoliv specifického vztahu k žalobkyni, a měl by naopak za to, že je zde mimořádný vztah mezi podnikatelskou činností žalobkyně a orgány dozoru. Jinými slovy řečeno, uvedení loga zmíněných správních orgánů by průměrný spotřebitel považoval za jistou garanci kvality žalobkyní poskytovaných služeb.
64. Soud proto přisvědčuje žalované, že jednání žalobkyně spočívající v uveřejnění loga obou institucí bylo způsobilé vzbudit u průměrného spotřebitele dojem, že žalobkyně dosáhla jakési nadstandartní kontroly svých služeb a konkrétní státní (nezávislý) subjekt garantuje spotřebitelům bezpečnost realizovaných nákupů, resp. kvalitu nabízených potravin (doplňků stravy). Ostatně možný záměr žalobkyně zvýšit uvedením loga u spotřebitele „bezpečnost“ realizovaných nákupů dokládá i to, že loga byla umístěna v části webové stránky nadepsané „*Proč nakoupit v našem internetovém obchodě?*“ (srov. stranu 2 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a obrazovou dokumentaci webových stránek žalobkyně ke dni 7. 2. 2018 založenou ve spisovém materiálu), ve které byla taktéž umístěna sdělení jako „*Spolehlivý e-shop*“, „*Bleskové vyřízení*“ či „*Ověřeno zákazníky*“ (srov. č. 1. 1 správního spisu), tedy tvrzení mající za cíl poukázat na kvalitu služeb žalobkyně. Žalobkyně však ze strany uvedených správních orgánů žádné nezávislé kontroly, která by šla nad rámec zákona, nepodléhala. Uvedením loga SZPI a ČOI, údajně doplněných byť jinak pravdivým textem „*Podléháme kontrole těchto institucí.*“ žalobkyně porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik, čím naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Soud proto první žalobní námitku posoudil jako nedůvodnou.
65. Ve **druhém žalobním bodě** žalobkyně namítala porušení zásad správního řádu, neboť správní orgány se podle ní nesnažily vyličit základní skutečnosti o tom, že jednala v rozporu s požadavky odborné péče, jestliže na webové stránce uveřejnila část loga SZPI a

ČOI o minimální velikosti a s uvedením pravdivého sdělení: „*Podléháme kontrole těchto institucí.*“

66. Jak již soud uvedl výše, žalovaná vzhledem k ne zcela úplnému odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve vztahu k údajnému jednání žalobkyně odporujícím požadavku odborné péče toto hodnocení provedla sama v rámci odvolacího řízení. Nelze tak souhlasit s pouze obecným tvrzením žalobkyně, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadami správního řízení uvedenými v ustanoveních § 2 a § 3 správního řádu. Pro úplnost soud uvádí, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-92). To především znamená, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán. Žalovaná tedy mohla uvážení správního orgánu I. stupně sama doplnit, což se v projednávané věci také stalo.
67. Ve vztahu k uvození zájmových log uvedených na stránkách žalobkyně textem „*Podléháme kontrole těchto institucí*“ soud konstatuje, že ke dni kontroly 26. 2. 2018 a na základě pořízených kopií webových stránek žalobkyně ze dne 7. 2. 2018, jež jsou součástí spisového materiálu (č. l. 1 správního spisu), se ve spodní části předmětných webových stránek nacházela grafická loga SZPI a ČOI, která žádným textem doplněna nebyla. Skutečnost, že výše uvedený text byl doplněn, vyplývá až z pořízených kopií webových stránek žalobkyně ze dne 5. 4. 2018 (č. l. 5 správního spisu) a 28. 8. 2018 (č. l. 7 správního spisu). Je tak nepochybné, že vzhledem k tomu, že tento text, který prokazatelně na webových stránkách v době jedné z provedených kontrol uveden nebyl, v rámci správního řízení ve vztahu k této kontrole nemohl být ani zohledněn. Odkaz na tento, v den kontroly neexistující text, tak byl jen účelovou snahou žalobkyně relativizovat jí přisuzované údajné porušení ustanovení zakazujících používání nekalých obchodních praktik. Nicméně žalovaná se přesto nad rámec uvedeného k této skutečnosti vyjádřila a dospěla k závěru, že ani uvedení tohoto textu nemohlo žalobkyni vyvinut, s čímž soud souhlasí.
68. Přestože to žalobkyně v podané žalobě naznačuje, po průměrném spotřebiteli není možné požadovat znalost fungování SZPI a ČOI a jejich pravomocí. Ani uvedení textu, že žalobkyně podléhá kontrole těchto institucí, nemohlo na tomto závěru nic změnit. Průměrný spotřebitel tyto orgány bude vnímat jako garanty nabízené služby, což doplněný text, byť obecně zcela jednoznačně pravdivý, bude spíše zdůrazňovat, stejně tak jako uvedení log těchto orgánů v části webové stránky nadepsané „*Proč nakoupit v našem internetovém obchodě?*“, ve které byla taktéž umístěna sdělení jako „*Spolehlivý e-shop*“, „*Bleskové vyřízení*“ či „*Ověřeno zákazníky*“. Faktem přitom zůstává, že dozor SZPI a ČOI je prostým důsledkem existence kontrolních mechanismů státu bez jakéhokoliv specifického vztahu k žalobkyni, který by byl založen na její prokazatelné odbornosti či kvalitě jí poskytovaných služeb. Po průměrném spotřebiteli nelze požadovat znalost zákonů o fungování těchto kontrolních orgánů, jak se snaží žalobkyně navodit odkazem na zásadu *ignorantia iuris non excusat* (neznalost zákona neomlouvá). Tuto zásadu nelze ve vztahu ke spotřebiteli uplatňovat v jeho neprospěch, resp. tak, aby na základě předpokladu o neznalosti zákona o SZPI a zákona ČOI zvýšil podnikatel (zde žalobkyně) přesvědčení spotřebitele uzavřít kupní smlouvu právě s ním a nikoliv s jiným provozovatelem internetového obchodu, který na svých stránkách takto účelově neodkazuje na skutečnost,

že důvodem pro nákup u něj je kontrola ze strany SZPI a ČOI, a nemusí tak být z tohoto důvodu pro spotřebitele stejně důvěryhodným prodejcem, za jakého spotřebitel může z výše uvedených důvodů považovat právě žalobkyni.

69. Na tomto závěru nemohla nic změnit ani žalobkyní namítaná skutečnost, že loga byla uvedena v minimální velikosti a na samém závěru webové stránky, která pro spotřebitele údajně není důležitá a kterou většinou přehlédne. Soud se v tomto směru zcela ztotožňuje s argumentací žalované, že tzv. „srolování“ webové stránky na její konec není činností neobvyklou, naopak se zde obvykle nacházejí odkazy na další stránky, jež obsahují pro spotřebitele zpravidla velmi zásadní informace, a to např. obchodní podmínky, kontakty, způsob reklamace či je zde přímo uvedena osoba provozovatele e-shopu. Není tak pravdou, že pro spotřebitele není samotný závěr stránek rozhodný a nenavštěvuje jej. Jak již uvedla žalovaná, pokud by spotřebitel neměl důvod konec stránek navštěvovat, resp. by jej vůbec nenavštěvoval, neměla by žalobkyně důvod v této části stránky cokoliv umísťovat nebo zde dokonce umísťovat informace, které sama nepovažuje za důležité pro spotřebitele, resp. které by měly být spotřebiteli nápomocné. Soudu nadto nezbývá než souhlasit s tvrzením žalované, že za zcela podstatnou lze považovat skutečnost, že posuzované údaje byly volně dostupnou a zřetelnou součástí obchodní prezentace žalobkyně a jejich konkrétní velikost či umístění na tom nemohlo nic změnit (srov. stranu 19 napadeného rozhodnutí). Soud proto nepřisvědčil ani druhé žalobní námitce.
70. Ve **třetím žalobním bodě** žalobkyně namítala, že je pravidelně kontrolována a že intenzita kontrol hraničí s úvahou o úřední šikaně. Soud však k tomuto musí uvést, že intenzita kontrol nebyla předmětem správního řízení, z čehož plyne, že četnost a intenzitu kontrol není soud oprávněn v rámci nyní projednávané žaloby proti rozhodnutí správního orgánu jakkoliv posuzovat a hodnotit. Řečeno jinak, pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je četnost kontrol provedených u žalobkyně zcela nepodstatná. Žalobkyně nadto ani počet těchto kontrol nekonkretizovala a její tvrzení o možné šikaně se pohybují toliko v obecné rovině.
71. Žalobkyně dále uvedla, že uvedením loga SZPI a ČOI na svých webových stránkách chtěla usnadnit zákazníkům případnou stížnost, pokud by nebyli spokojeni, neboli že je tímto chtěla ve smyslu § 13 zákona o ochraně spotřebitele *řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění*. Toto tvrzení však soud považuje za ryze účelové, neboť nemohl přehlédnout jistou rozpornost tvrzení žalobkyně, která na jedné straně tvrdí, že informace uvedené na samém závěru webové stránky jsou pro spotřebitele stěží dohledatelné, zatímco na straně druhé uvádí, že tímto chtěla být spotřebiteli nápomocna. Soudu není zřejmé, jak by žalobkyně usnadnila zákazníkům případnou stížnost tím, že by loga SZPI a ČOI umístila dle svého tvrzení v marginálních místech webové stránky. Nicméně soud přesto zvážil relevanci takto uváděných informací a dospěl k závěru, že se v žádném případě nemohlo jednat o plnění povinnosti podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele.
72. Z ustanovení § 2 a § 3 zákona o ČOI totiž nevyplývá, že by ČOI měla svěřeny kompetence ke kontrole potravin. Z ustanovení § 3 zákona o SZPI sice vyplývá, že SZPI kontroluje zemědělské výrobky, potraviny nebo tabákové výrobky, přesto ani zde není zřejmé, podání jaké stížnosti chtěla žalobkyně spotřebitelům usnadnit. Soud souhlasí se žalovanou, že by nebylo logické, aby namísto kontaktu na své zákaznické či reklamační oddělení

podnikatel odkazoval spotřebitele na podání stížnosti u kontrolního správního orgánu, čímž by se vystavil riziku zahájení správního řízení a uložení pokuty namísto případné dohody s nespokojeným spotřebitelem. Nelze rovněž přijmout argument, že žalobkyně se tímto způsobem snažila naplnit doporučení ČOI, a odkazovala tak nespokojené spotřebitele na mimosoudní řešení spotřebitelských sporů. Vzhledem k tomu, že tato loga byla, a to až později, doplněna textem „*Podléháme kontrole těchto institucí*“, ani případnému spotřebiteli nemohlo být zřejmé, že žalobkyně jej tímto odkazuje na případné řešení sporů a nespokojeností nikoliv přímo s ní, ale právě s těmito orgány. Tento závěr nebylo možné z ničeho dovodit. Soud se tak ztotožnil se žalovanou, že vysvětlení žalobkyně o důvodech uvedení loga SZPI a ČOI na jejích webových stránkách nelze považovat za přesvědčivé a z pohledu žalobkyně jakožto podnikající právnické osoby, se zřetelem k důsledkům plynoucím pro ni z případného správního řízení zahájeného na podnět nespokojeného zákazníka, za účelné a logické.

73. Pokud pak žalobkyně namítala, že loga byla uvedena v sekci „*Kde nás najdete*“, a nikoliv v sekci „*Proč nakoupit v našem internetovém obchodě?*“, soud náhledem na obrazovou kopii stránek žalobkyně založenou ve správním spise zjistil, že na první pohled je jednoznačné, že loga ČIŽP a ČOI jsou na konci stránky zobrazena v samostatně označené části webové stránky žalobkyně, která je uvozována textem „*Proč nakoupit v našem internetovém obchodě?*“ s velikostí fontu zcela jednoznačně převažující ostatní případné podnadvpisy, jež jsou v této části vedeny, jako je např. žalobkyní zmiňované „*Kde nás najdete?*“, pod nímž se nachází a je jednoznačně zařaditelný odkaz na sociální síť Facebook a Google+ a podnadpis „*Přejete si zasílat novinky mailem?*“, pod nímž se nachází a je jednoznačně zařaditelné pole pro vyplnění e-mailové adresy a přihlášení se k odběru novinek. Nad logy SZPI a ČOI se nenachází žádný uvozující nadpis, jak by se z logiky uspořádání této části webu dalo usuzovat, a nelze tak přijmou názor žalobkyně, že spadají pod podnadpis „*Kde nás najdete?*“. Naopak průměrný spotřebitel si tato loga spojí s tím, že jsou uvozena nadpisem „*Proč nakoupit v našem internetovém obchodě?*“, stejně jako si s tímto spojí další důvody, které jsou na webové stránce uváděny jako důvody pro nákup na e-shopu žalobkyně. Jinými slovy řečeno, spotřebitel si uvedená loga nesprávně spojí s dalšími tvrzeními majícími za cíl poukázat na kvalitu služeb žalobkyně, jejichž cílem je přesvědčit spotřebitele k nákupu právě v jejím e-shopu.
74. K námitce žalobkyně, že bylo potřebné posuzovat míru intenzity vlivu jejího jednání na vůli spotřebitele, aby bylo možné posoudit, jestli se o nekalou praxi jedná či nikoliv, soud uvádí, že žalovaná jednoznačně popsala a přezkoumatelně a v dostatečném rozsahu odůvodnila, že vytýkané jednání žalobkyně mohlo spotřebitele při jednání ovlivnit. V podrobnostech soud pro stručnost odkazuje na závěry žalované obsažené v napadeném rozhodnutí, jimž zcela přisvědčuje. K tomu dodává, že v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014-52 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o nutnosti extenzivního výkladu pojmu „*obchodního rozhodnutí*“ užitého v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, přičemž uvedl, že „*např. má-li spotřebitel zájem o koupi fotoaparátu a vypraví se do obchodu, kde od svého záměru upustí, jelikož zjistí, že za uvedenou cenu je dostupný pouze v případě, že se přihlásí do fotografického kurzu, pak lze v daném případě podle Evropské komise identifikovat tři rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci: rozhodnutí o koupi, rozhodnutí o cestě do obchodu a rozhodnutí daný produkt nekoupit. Podle Evropské komise tedy spotřebitel nemusí uskutečnit nákup, aby učinil rozhodnutí o obchodní transakci ve smyslu citované směrnice. Evropská komise v pokynech popisuje také rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci, která*

nastanou až po koupi produktu či uzavření smlouvy o poskytování služby. Jedná se např. o rozhodnutí, která souvisí s uplatněním smluvních práv spotřebitele, jako je právo na odstoupení, právo na vypovězení smlouvy o poskytování služeb nebo právo vyměnit produkt či přejít k jinému obchodníkovi.[...] v souladu účelem citované směrnice může být jednání obchodníka hodnoceno jako nekalé, přestože se neuskutečnilo v rámci smluvního vztahu. Podstatným rysem nekalosti obchodní praktiky však je, že takové jednání výrazně zhoršilo, nebo mohlo zhoršit, svobodnou volbu nebo chování spotřebitele, čímž způsobilo, nebo mohlo způsobit, že spotřebitel učinil rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil“. (zvýraznění přidáno soudem). Lze tak parafrázovat, že uvedení loga SZPI a ČOI mohlo zhoršit volbu spotřebitele, který na základě jejich uvedení mohl učinit rozhodnutí o obchodní transakci jdoucí ve prospěch žalobkyně namísto toho, aby zvolil nákup u srovnatelného e-shopu provozovaného jinou osobou, na kterém tato loga uvedena nebyla. I v této části tedy soud považuje námitku žalobkyně za nedůvodnou.

75. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalobkyně namítala, že by jednala v rozporu s „*požadavky odborné péče*“ pouze tehdy, pokud by uvedená loga uveřejňovala k jednotlivě nabízeným produktům či službám s uvedením tvrzení, které by s ohledem na obsah zobrazených log mohla u spotřebitele navodit kladnou stimulaci vedoucí k tomu, aby si nabízený produkt koupil. S touto argumentací však soud nemohl souhlasit.
76. Pro danou věc není rozhodné, zda byla loga uveřejněna u konkrétního nabízeného produktu, či zda se vyskytovala na webové stránce bez zjevného přímého vztahu ke konkrétnímu produktu. Jak soud již uvedl výše, uvedení loga na samém konci webové stránky mohlo žalobkyni, resp. její e-shop, zvýhodnit u průměrného spotřebitele ve vztahu k jiným provozovatelům e-shopů, kteří tato loga na webové stránce neměli. Nadto tato část webového rozhraní, označená jako „*Proč nakoupit v našem internetovém obchodě*“, v rámci které byla zájmová loga uvedena, se po prokliku nacházela vždy na konci jakékoliv části stránky žalobkyně, a to taktéž i na části stránky s každým jednotlivým proklikem. V projednávané věci je podstatná ta skutečnost, že žalobkyně uvedením loga mohla zvýšit přesvědčení spotřebitele k nákupu jednoho konkrétního produktu, ale mohla tím i zvýšit přesvědčení spotřebitele zvolit ke svému nákupu právě jí provozovaný e-shop namísto e-shopu provozovaného třetí osobou. Argument žalobkyně tak nelze přijmout.
77. K tomu žalovaná správně poznamenala, že žalobkyně byla v souladu se zásadou odborné péče povinna poskytovat spotřebiteli pouze pravdivé, úplné a zejména srozumitelné a jednoznačné a nezavádějící informace. Uvedení loga SZPI a ČOI v části webové stránky označené „*Proč nakoupit v našem internetovém obchodě*“ bylo v rozporu s tímto požadavkem. Komentářová literatura k požadavku tzv. odborné péče doplňuje, že veškeré jednání podnikatele „*musí vždy odpovídat poctivým (tedy nikoli nekalým) obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti*.“ (Vítová B., Zákon o ochraně spotřebitele: komentář, Wolters Kluwer, 2016), přičemž v nyní projednávaném případě ani tomuto požadavku jednání žalobkyně spočívající v uvedení předmětných log neodpovídalo.
78. Soud taktéž již výše uvedl, že žalovaná se řádně zabývala i hodnocením jednání žalobkyně z pohledu vnímání průměrného spotřebitele a vlivu jejího jednání na možné ekonomické chování spotřebitele, tj. snahy ovlivnit jej ve prospěch žalobkyně k nákupu právě na jí provozovaném e-shopu. Ve shodě se závěry správního orgánu má soud za to, že vytýkané

jednání žalobkyně mohlo zhoršit svobodnou volbu spotřebitele, resp. jeho chování, čímž mohlo způsobit, že spotřebitel učinil rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014-52).

79. Neopodstatněné je i tvrzení žalobkyně, že loga byla umístěna na nevýrazném místě a měla vyjadřovat pouze to, že žalobkyně podléhá kontrole těchto institucí. S touto námitkou se soud již vypořádal výše, a stejně tak se s ní řádně vypořádala i žalovaná v napadeném rozhodnutí, ačkoliv žalobkyně v podané žalobě tvrdí opak. Soud přesto na tomto místě opakuje, že byť text, jímž byla loga následně doplněna, ve znění „*Podléháme kontrole těchto institucí*“ byl sám o sobě pravdivý, v celkovém kontextu jeho vnímání ze strany průměrného spotřebitele působil zavádějícím dojmem, a to zejména s ohledem na jeho umístění v části stránky označené „*Proč nakoupit v našem internetovém obchodě*“, jelikož žalobkyně tímto navozovala u průměrného spotřebitele dojem, že se nachází ve vztahu k SZPI a ČOI ve speciálním postavení, resp. že tyto správní orgány jsou jistým garantem jí poskytovaných služeb.
80. Pokud pak v závěru této žalobní námítky žalobkyně namítala, že správní orgány se nevypořádaly se skutečností, zda se jedná o nekalou obchodní praktiku, resp. zda se jedná o jednání dle zákona o ochraně spotřebitele, které tento zákon uvádí v Přílohách č. 1 a 2, nelze této žalobní argumentaci přisvědčit, neboť z napadeného rozhodnutí je zcela zjevné, že žalovaná se s uvedenou skutečností náležitě vypořádala, a to dostatečně určitým a srozumitelným způsobem. Pro úplnost soud uvádí, že tak učinila na straně 15-18 napadeného rozhodnutí.
81. V **pátém žalobním bodě** žalobkyně namítala, že správní orgán pouze formalisticky na webových stránkách žalobkyně vyhledal názvy onemocnění a ta označil jako léčebná tvrzení ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011, aniž by se blíže zabýval smyslem celé právní úpravy zákazu léčebných tvrzení v návaznosti na potraviny podle tohoto nařízení. V daném případě se dle názoru žalobkyně jednalo pouze o informační záložky, které měly spotřebitelům napomoci lépe se orientovat při nákupu jednotlivých potravin. Nadto nebylo rozlišeno zakázané tvrzení o vlastnostech vyléčení lidské nemoci a zdravotní tvrzení ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006, která jsou za určitých podmínek přípustná.
82. Z výše uvedeného lze dovodit, že žalobkyně namítá, že v označení hypertextových odkazů na jejich webových stránkách nejde o léčebná tvrzení, ale o funkční zdravotní tvrzení ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006. Soud proto musel posoudit odlišnost pojmů „*léčebné tvrzení*“ ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1169/2011 a „*zdravotní tvrzení*“ ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 28. 3. 2019, č. j. 65 A 69/2017-63, jehož závěry lze aplikovat i na nyní projednávanou věc.
83. Shora citované ustanovení čl. 7 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1169/2011 vymezuje pojem „*léčebné tvrzení*“ jako tvrzení o tom, že konzumace potraviny umožní zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit.

84. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 upravuje v čl. 1 předmět a oblast své působnosti tak, že *uvádí v soulad právní a správní předpisy v členských státech, které se týkají výživových a zdravotních tvrzení, aby bylo zajištěno účinné fungování vnitřního trhu a zároveň i vysoká míra ochrany spotřebitele*, s tím, že se vztahuje na výživová a zdravotní tvrzení uváděná mj. při označování potravin. Jedná se tedy o zdravotní tvrzení obsažená v obchodních sděleních určených konečnému spotřebiteli. V bodě 3 preambule toto nařízení stanoví, že obecná ustanovení o označování potravin jsou uvedena ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES ze dne 20. 3. 2000 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se označování potravin, jejich obchodní úpravy a související reklamy (dále jen „Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES“), jež obecně zakazuje používání údajů, které by kupujícího uváděly v omyl nebo které připisují potravinám léčebné vlastnosti. Dále preambule uvádí, že Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 by mělo doplnit obecné zásady Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES a stanovit zvláštní ustanovení pro používání výživových a zdravotních tvrzení při označování potravin, které mají být jako takové dodány spotřebiteli. Tato Směrnice byla následně nahrazena Nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1169/2011.
85. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 v čl. 2 bodě 2 odst. 5) a 6) definuje pojmy „zdravotní tvrzení“ (*každé tvrzení, které uvádí, naznačuje nebo ze kterého vyplývá, že existuje souvislost mezi kategorií potravin, potravinou nebo některou z jejích složek a zdravím*) a „tvrzení o snížení rizika onemocnění“ (*každé zdravotní tvrzení, které uvádí, naznačuje nebo ze kterého vyplývá, že spotřeba určité kategorie potravin, potraviny nebo některé z jejích složek významně snižuje riziko vzniku určitého lidského onemocnění*). Podle čl. 10 odst. 1 tohoto nařízení jsou zdravotní tvrzení zakázána, pokud neodpovídají obecným požadavkům v kapitole II a zvláštním požadavkům v této kapitole a pokud nejsou schválena v souladu s tímto nařízením a obsažena v seznamu schválených tvrzení stanovených v člancích 13 a 14.
86. Podle čl. 14 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 (Tvrzení o snížení rizika onemocnění a tvrzení týkající se vývoje a zdraví dětí)
1. *Odchylně od čl. 2 odst. 1 písm. b) směrnice 2000/13/ES směji být uvedena následující tvrzení, pokud bylo v řízení podle článků 15, 16, 17 a 19 tohoto nařízení schváleno jejich zahrnutí do seznamu takových schválených tvrzení platných pro Společenství společně se všemi nezbytnými podmínkami používání takových tvrzení:*
- a) *tvrzení o snížení rizika onemocnění;*
- b) *tvrzení týkající se vývoje a zdraví dětí.*
2. *Kromě obecných požadavků stanovených v tomto nařízení a zvláštních požadavků odstavce 1 pro tvrzení o snížení rizika onemocnění musí být na označení, nebo pokud takové označení neexistuje, v obchodní úpravě nebo reklamě obsažen také údaj uvádějící, že se na vzniku onemocnění, na které tvrzení odkazuje, podílí více rizikových faktorů a že úprava jednoho z těchto rizikových faktorů může nebo nemusí mít příznivý účinek.*
87. Podle čl. 27 odst. 5 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 *zdravotní tvrzení podle čl. 13 odst. 1 písm. a) směji být uváděna ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost až do přijetí seznamu uvedeného v čl. 13 odst. 3, přičemž odpovědnost nesou provozovatelé potravinářských podniků, pokud jsou tato tvrzení v souladu s tímto nařízením a s platnými*

vnitrostátními právními předpisy upravujícími tato tvrzení a není dotčeno přijetí ochranných opatření uvedených v článku 23.

88. Podle odst. 11 Nařízení Komise (EU) č. 432/2012 ze dne 16. 5. 2012, kterým se zřizuje seznam schválených zdravotních tvrzení při označování potravin jiných než tvrzení o snížení rizika onemocnění a o vývoji a zdraví dětí (dále jen „Nařízení Komise (EU) č. 432/2012“) *tvrzení, u nichž ještě nebylo dokončeno hodnocení úřadu nebo posouzení Komise, budou zveřejněna na internetových stránkách Komise a smějí být dále používána v souladu s čl. 28 odst. 5 a 6 (Nařízení 1924/2006).*
89. Podle závěru uvedeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2013, č. j. 7 As 91/2013-39 upravuje Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 dvě kategorie zdravotních tvrzení, a to tvrzení o snížení rizika onemocnění a tvrzení týkající se vývoje a tvrzení o zdraví dětí na straně jedné (čl. 14) a zdravotní tvrzení jiná na straně druhé (čl. 13). Nespadá-li zdravotní tvrzení pod čl. 14, je regulováno čl. 13. Pro užívání zdravotních tvrzení během přechodného období pak platí pravidla obsažená v čl. 27 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006, přičemž se opět liší v závislosti na tom, zda jde o tvrzení dle čl. 13, nebo čl. 14.
90. Na čl. 13 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 poté navazuje Nařízení Komise (EU) č. 432/2012, kterým se zřizuje seznam schválených zdravotních tvrzení při označování potravin jiných než tvrzení o snížení rizika onemocnění. Podle bodu 11 odůvodnění tohoto nařízení tvrzení, u nichž ještě nebylo dokončeno hodnocení úřadu nebo posouzení Komise, budou zveřejněna na internetových stránkách Komise a smějí být dále používána v souladu s čl. 27 odst. 5 a 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006.
91. Lze shrnout, že každé tvrzení, z něhož vyplývá, že existuje souvislost mezi potravinou nebo některou z jejích složek a zdravím, je tzv. zdravotním tvrzením ve smyslu čl. 2 bodu 2 odst. 5 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006. Jedním z typů zdravotních tvrzení jsou tzv. funkční zdravotní tvrzení upravená v čl. 13 odst. 1 písm. a) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006, jejichž pojmovým znakem je, že popisují význam živiny nebo jiné látky pro růst a vývoj organismu a jeho fyziologické funkce. Soud má přitom za to, že hypertextové odkazy, které byly předmětem posouzení v nyní projednávané věci, jsou ve svém kontextu tvrzení vztahující se k udržení normálního tělesného nebo duševního stavu člověka. Příklady funkčních zdravotních tvrzení mohou být např.: „udržuje normální funkci ledvin“, „přispívá k normálnímu růstu vlasů“, „podporuje normální stav zraku“, „pomáhá uchovat zdravé srdce“, „udržuje zdravou pokožku“ atp.
92. Nyní projednávaná věc je však specifická tím, že žalobkyně v rámci své webové prezentace uváděla hypertextové odkazy označené jako „Cukrovka“, „Ulcerózní kolitida“, „Žaludeční vředy“, „Osteoporóza“, „Mononukleóza“, jež se nacházely na jedné ze stránek jejího e-shopu označené jako „Neduhby a nemoci“.
93. Užívání jakýchkoli zdravotních tvrzení o potravinách je umožněno pouze za podmínky, že taková tvrzení odpovídají všem požadavkům Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006, jsou schválena v souladu s tímto Nařízením a jsou obsažena v seznamu

schválených tvrzení stanovených v člancích 13 a 14 tohoto Nařízení. Spočívá-li dle obsahu tvrzení vztah mezi potravinou a zdravím ve schopnosti potravy zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, jedná se již o tzv. léčebné tvrzení, které je vždy bez dalšího zakázáno. Pokud však tvrzení pouze uvádí, že spotřeba určité potravy nebo některé z jejích složek významně snižuje riziko vzniku určitého lidského onemocnění, nemusí se jednat o zakázané léčebné tvrzení (tj. tvrzení o schopnosti potravy zabránit určité lidské nemoci), nýbrž se může jednat o povolené tvrzení ve smyslu čl. 14 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006, tj. tvrzení o snižování rizika onemocnění. Pouze tvrzení dle čl. 14 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 představují výjimku ze zákazu tzv. léčebných tvrzení. Jedná se přitom o tvrzení ryze prevenčního charakteru, tj. tvrzení (podle obecného jazykového smyslu a kontextu jejich užití), že konzumace určité potravy napomáhá předcházení onemocněním (typicky tvrzení o podpoře imunity, či tvrzení obsahující výrazy „předchází“, „pomáhá předcházet“, spolu s názvem rizikového faktoru, např. „snižuje hladinu cholesterolu“). Jelikož se jedná o hraniční tvrzení a jejich odlišení od zakázaných léčebných tvrzení není snadné, je vyžadován zvláštní postup schvalování na základě individuální žádosti pro každé tvrzení v řízení podle čl. 15, 16, 17 a 19 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006. V posuzované věci nebylo žádné z použitých tvrzení, resp. textu hypertextových odkazů, podřazeno pod čl. 14 odst. 1 Nařízení č. Evropského parlamentu a Rady (ES) 1924/2006, a to žalobkyní ani žalovanou.

94. Je-li však tvrzeno, že konzumace potravy umožní „řešit“ již nastalý stav nemoci, tj. je-li podstatou tvrzení informace o tom, že v případě konzumace potravy může dojít či dojde k úlevě od příznaků již nastalého onemocnění, jedná se vždy o zakázané léčebné tvrzení ve smyslu čl. 7 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1169/2011.
95. Žalovaná přílehavě posoudila označení hypertextových odkazů vedoucích na seznam konkrétních potravin jako tvrzení léčebná, tj. jako tvrzení přisuzující potravinám vlastnosti zabránit, zmírnit nebo vyléčit lidské nemoci nebo jejich příznaky, neboť výše uvedené hypertextové odkazy nadepsané jako „*Neduhy a nemoci*“ nebylo možné vnímat jinak, než že potraviny zařazené do těchto kategorií mají sloužit k léčbě uvedených onemocnění. Takto upravená webová stránka bezpochyby měla ve spotřebiteli vzbudit dojem, že jde o seznam přípravků určených k léčbě, zabránění či zmírnění příznaků uvedené nemoci. Ačkoliv zde skutečně není přítomno léčebné tvrzení ve formě „*přípravky XY vyléčí nemoc Z*“, je žalované možno přitakat, že dojem vyvolaný ve spotřebiteli je přesto zcela jednoznačný. Jednotlivé záložky spojovaly nemoci či jejich projevy s určitými doplňky stravy, což nemůže být vnímáno jinak, než jako připisování léčebných vlastností nabízených doplňků stravy ve vztahu ke konkrétní nemoci. Soud souhlasí jak s těmito závěry správního orgánu, tak i s tím, že snaha žalobkyně obejít tímto způsobem kogentní zákaz léčebných tvrzení při prodeji potravin nemůže být úspěšná.
96. Předmětné hypertextové odkazy a jejich umístění je nutno vnímat v celkovém kontextu dané stránky, neboť pro spotřebitele je obtížné rozlišit, že se při prokliku na hypertextový odkaz nadepsaný označením určité nemoci nejedná o lék, nýbrž o potravinu. Žalobkyně sice stránku, na které se problematické hypertextové odkazy nachází, uvodila textem tohoto znění: „*Produkty nabízené na našem e-shopu jsou doplňky stravy, nejedná se tedy o léky. Pokud chcete řešit konkrétní zdravotní problém, vždy je nutné poradit se s Vaším ošetřujícím lékařem a dodržovat jím doporučené dávkování klasických léků.*“ Tento text byl nicméně

nadepsán nadpisem „*Neduby a nemoci*“, který ve spotřebiteli mohl vyvolat dojem, že pod hypertextovým odkazem u příslušné nemoci nalezne přípravek vedoucí k její léčbě. Tuto skutečnost ještě umocňuje fakt, na který žalovaná nepoukázala, že tento text a stránka s hypertextovými odkazy je doplněn obrázkem oficiálního lékárenského znaku, který byl vytvořen pro jednotné označování lékáren, a který je zároveň znakem České lékárnické komory. Tento znak je na stránce nadepsané „*Neduby a nemoci*“ zobrazen dokonce dvakrát, kdy nejdříve uvozuje odstavec textu, že produkty nabízené na e-shopu žalobkyně jsou jen doplňky stravy, a dále tvoří pozadí (vodoznak) uvozujícího textu. Spojení lékárenského znaku s hypertextovými odkazy nadepsanými konkrétními nemocemi, nadto uvedenými na stránce s nadpisem „*Neduby a nemoci*“, tedy ve spotřebiteli mohlo vyvolat dojem, že se jedná o přípravky s léčebnými účinky.

97. V kontextu celého správního řízení lze doplnit, že v rozsudku ze dne 22. 2. 2017 č.j. 3 As 35/2016 - 41 Nejvyšší správní soud shledal, že i „*kliknutí*“ na hypertextový odkaz vedoucí na webové stránky obsahující informace o cenách nabízených výrobků na základě informačního elektronického zpravodaje lze považovat za „*obchodní rozhodnutí*“ ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Výrobky, které nalezne po „*prokliknutí*“ na hypertextový odkaz dané nemoci, spotřebitel snadno zamění za léky (přípravky s léčebným efektem), a v celém kontextu dané webové stránky se tak jedná o tvrzení o léčivých účincích. Tento závěr je zcela v souladu i se závěrem Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 14. 7. 2017 č. j. 2 As 5/2017-62 uvedl, že „*[v] případě zvlášť zranitelných skupin spotřebitelů, tedy spotřebitelů trpících nebo ohrožených nějakou chorobou, je nutné velmi pečlivě zvažovat, zda reklama v nich nemůže vyvolat mylný dojem, že propagovaný doplněk stravy může působit jako léčivo. Oproti běžnému průměrnému spotřebiteli je u zvlášť zranitelných skupin spotřebitelů nutné dbát zvýšené ochrany, neboť tito spotřebitelé mohou být negativně ovlivňováni strachem ze své nemoci a přáním ji za každou cenu překonat, a tak mohou být snadněji ovlivnitelní reklamou a její obsah si vykládat například tak, že v nich může propagovaný doplněk stravy vzbuzovat přehnané naděje či očekávání.*“

IV. Závěr a náklady řízení

98. Lze shrnout, že jednání žalobkyně, která v rámci své webové stránky v části „*Proč nakoupit v našem internetovém obchodě?*“ zobrazovala loga SZPI a ČOI, která byla později doplněna textem „*Podléháme kontrole těchto institucí*“, lze považovat za účelové jednání směřující ke zvýšení důvěryhodnosti žalobkyní nabízejících služeb, za jehož garanty mohly být v takovém případě průměrným spotřebitelem vnímány právě SZPI a ČOI. Uvedení těchto log bylo způsobilé zvýšit přesvědčení spotřebitele k uzavření kupní smlouvy právě se žalobkyní. Tento závěr umocňuje i skutečnost, že ve stejné části webové stránky byla umístěna sdělení jako „*Spolehlivý e-shop*“, „*Bleskové vyřízení*“ či „*Ověřeno zákazníky*“ odkazující na obecně známého poskytovatele srovnání cen výrobků. Žalobkyně tak porušila zákaz používání nekalých obchodních praktik, čím naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Hypertextové odkazy nadepsané konkrétními nemocemi, které se nacházely na stránce, jež byla označena nadpisem „*Neduby a nemoci*“ a lékárenským znakem, resp. znakem České lékárnické komory, mohla v celém kontextu ve spotřebiteli vzbudit dojem, že potraviny, na jejichž seznam odkazoval hypertextový odkaz, jsou léky, a jednalo se tak o tvrzení o léčivých účincích.

99. Soud s přihlédnutím k výše popsaným závěrům neshledal žalobu jako celek důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
100. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalované, jež byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 16. prosince 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu